

[ROZRZUCANIE *sb n*

o oraz a jasne.

sg G rozrzucaniã. ♦ I rozrzucaniem.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. rozrzucić.

1. Pokrywanie całej powierzchni tym, co się rzuca [czego]:

W przeciwstawieniu: »rozrzucanie ... zbieranie«: WSzyłtkie rzeczy máią czás/ á fwym zámierzonym biegem [!] przemiia włytko pod słońcem. [...] Czás nárzekánia/ y czás táńcowánia. Czás rozrzucánia kámieni [*tempus spargendi lapides*]/ y czás zbieránia [*tj. czas niszczenia i odnowy; w czasie wojny nieprzyjaciel niszczył pola uprawne wroga, pokrywając je kamieniami*]. *WujBib Eccle 3/5*.

Wyrażenie: »rozrzucanie kamieni«: *WujBib Eccle 3/5 cf W przeciwstawieniu*.

2. Nadmierne wydawanie, rozrzutność, szastanie czymś: iefli zbytńie hoyné rozdawánié (co rozrzucániém názwác możem) niema bydź żadný rzeczy/ pogotowiu dobrodźieyftw *SenekaGórn 39* (Linde s.v. rozrzucić).

Synonimy: 1. rozmiatanie; 2. rozsypowanie.

Cf **ROZRZUCAĆ**

ZCh